

XV

1962

Bătărie Centrală
Română
Hauerhaus-Deva

1963

- Hai repede, puștule, să-ți predau schimbul din mers!

urzică

*Din cei veniți când noi nu i-am chemat,
Mai rămăsese ultimul vâltar.
Portretul lui: un cap încoronat,
O mină lungă, restul... buzunar.*

*În graiul țării neaș, nu știa
Decît să ceară, veșnic nesătul,
Dar a-nțeles cînd i-am vorbit așa:
— Ești de prisos și te-am răbdat destul!*

*De-atunci ai noștri-s munții-mpăduriți
Și ale noastre holdele bogate
Și azi, ca gospodarii chibzuiți,
Am învățat să ne clădim palate.*

*Ne-au devenit de mult familiare
Și cartea, și torentul de oșel,
În tot ce facem cu înflăcărare
Simțim că ne unește-același țel.*

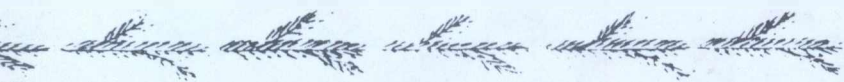
*Pe stema țării noastre noi am pus
Mănunchi de spice, soarele-auriu,
Rubinul stelei care arde sus
Trimite raze-n inimi tot mai viu.*

*Cutezători în gînduri și în faptă
Partidul ne-a crescut și ne-a unit.
Cum urcă seva-ntr-o tulpină dreaptă,
El forțe noi ne dă, neconțenit.*

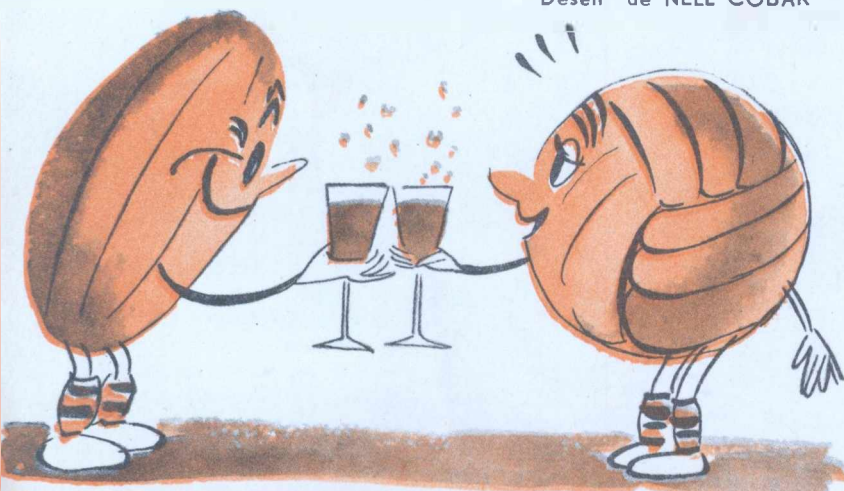
*Din matcă, riuri se mai pot abate
Sau pot să sece lacuri cit de-adînci
Chiar piscuri, de furtună măcinate
Pot deveni sfărîmături de stînci...*

*Dar nouă nu ne stă nimic în cale
Stăpîni pe soartă, plini de optimism,
Republică, pe aripile tale,
Ne îndreptăm voioși, spre comunism!*

D. GALICEANU

Desen de NELL COBAR

MINGEA DE RUGBI: — Ce-ți dorești pe 1963?
MINGEA DE FOTBAL: — Succese ca ale tale, din 1962...

Moș Gerilă

Un cabinet de lucru — cabinetul lui Moș Gerilă. Birou masiv înzăpezit în mii, sute de mii de cereri, telegrame și facturi. Deasupra biroului, o fotografie de dimensiuni uriașe, înfățișându-l pe Moș Gerilă la ultima consfătuire pe țară cu cei care vor primi cadouri.

Sub cristalul uneia din vitrine, un pomuleț de iarnă fluturînd un fanion brodat cu următoarea inscripție „Lui Moș Gerilă-fruntaș“.

Un difuzor anunță timpul probabil, altul timpul exact, altul plecarea și sosirea rachetelor...

Moș Gerilă se pregătește de drum. Își face valiza: săpun, perie, pastă de dinți, bărbă de schimb, o parașută de noapte, una de zi, serviciul de oxigen...

E grăbit foc. Numai de interviuri nu-i arde.

Să îndrăznim totuși!

— Numele dumneavoastră?

— !?

— Vreausăspun, numele dumneavoastră exact. În cifre și litere.

— Moș Gerilă 1963.

— Ocupația?

— Care?

— Cum care? De bază.

— Păi eu am, dragă tovarășe, bază... multiplă.

— Adică?

— Scrie: strungar...

— Strungar...

— Țesător...

— Țe-să-tor...

— Frezor, tîmplar, învățător...

— ...în-vă-ță-tor...

— Să mai continui? Mai sînt optzeci și șase de profesii.

— Mulțumesc, ajunge.

— Restul timpului, după cum vezi și dumneata, mi-l ocupă corespondența, furnizorii... studiile...

— Studiile?

— Păi?! M-am apucat de arhitectură. Atîtea blocuri cite se fac astăzi!... Trebuie să știi, să cunoști. Altminteri...

Și-mi povestește ce a pățit acum un an, în noul cartier de locuințe Floreasca, unul din ad-

junții săi — Moș Gerilă 2 — care, potrivit obiceiului, a intrat prin hornul sobei și s-a pomnit în cazanul de la calorifer.

— Sau... Moș Gerilă 3, care și-a făcut praf parașuta într-o macara turn de pe Străulești.

— De ce nu folosiți aripile? Sînt mai rezistente.

— Sigur că sînt. Din păcate, însă, nu se găsesc decît numai numere mici. Am întrebat la

toate magazinele. Și la solduri...

Telefonul intrerupe strident. Moș Gerilă ridică receptorul.

— Alo, cine?... Te-am trecut, te-am trecut, tovarășă!... Si-gur! Apartament nou: trei camere, antreu, bucătărie... Cum? ...Cu pechinezi?... Ce pechinez?... Dumneata nu știi că n-ai voie să ții cîini în apartament?... Poftim? Pechinezul nu e ciine?! Zău?... Dar, ce e... halfcentru?... Așa...? Vrei un pechinez de catifea? Atunci e-n regulă...

N-a închis bine telefonul și... altul — alt telefon. MOȘ GERILĂ: Alo, da! (Mie): Onești — Combinatul petrochimic (În receptor:) S-a făcut, tovarășe... Am notat... încă un magazin de confecții... un ce?... Un cinematograf? Da' ce credeți că eu fabric cinematografe? Le iau de la Sfat și le duc adresatului... Și ați mai primit unul anul trecut... A, mai vreți unul la... Alo, alo!... Ce faci

Gerilă

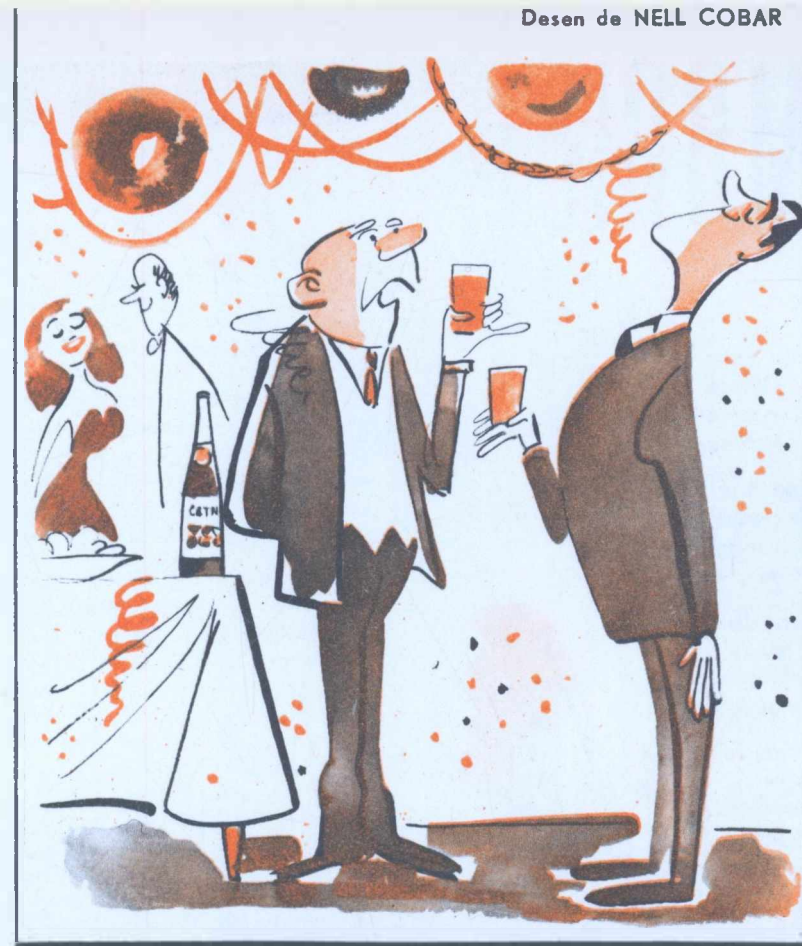
tovarășă, de ce intrerupi? Vorbeam cu... (șipat) Cu cine să vorbesc?... A dumneata ești, tovarășe președinte? (Scurtă privire pe deasupra ochelarilor; mie:) Președintele colectivei din... (N-apucă să termine; în receptor:) Notez, notez, tovarășe președinte... Cinci aparate radio... un televizor pentru căminul cultural... Ce „trei“? nu înțeleg... (Ars). Trei dormitoare din plăci aglomerate?... Da' ce, alea din lemn masiv vi se par fragile?... A, pentru linie... Bine, să vorbesc cu muncitorii din sector... Și gândiți-vă la mijlocul de transport... Cum? Să le car eu? Cu „carul mare“ — ce?... Imposibil, nu mai am loc. Ce, vrei să mă dea jos la prima galaxie?... Nici gând! Adresați-vă unui Moș Gerilă pe plan local... Cu bine, tovarășe! Noroc!...

Moș Gerilă a devenit dintr-o dată nervos. Se apropie ora plecării. E timpul să se îmbrace. Încă puțin și ceasornicul din perete are să bată de una mie nouă sute șazececi și trei de ori.

Și telefoanele curg: încă un bloc nou-nouț pentru muncitorii din Baia Mare... două autocamioane pentru nu știu care colectivă de lângă Tecuci... fondante, jucării, cărți... echipament pentru o echipă de baschet...

— Așa nu mai termin nici mline — se vaită moșneagul, căutându-și disperat, printre telegrame și facturi, șoșonii.

— Cu cât ați depășit planul la cadouri, Moș Gerilă? întreb.

— De câte ori îți torni un pahar tei poziția de drept! De ce?
— Păi nu vezi câte... grade și medalii are?

— Păi... Cam cu zece mii de sortimente la hectar.

Moșneagul e gata de drum. Își închide canaturile largi ale șubei. Se mai uită odată prin cameră. N-a uitat nimic?

— O ultimă întrebare: Economii?

— E-co-no-mii? Economii la cadouri?... Cu atâtea cartiere... atâtea așezări noi... Borzești, Victoria, Onești, Gălăuțași...

Telefonul sună lung, insistent. Moș Gerilă n-are încotro. Își despachetează una din urechi din glugă.

— Alo, cine?... Eu sînt, tovarășe... Ascult! Da, ascult... Ce faceee?... (Numai încape nici o indoială, moșneagul a primit o

veste mare, neașteptată. De bucurie, mai să țopâie ca un copil. I-au dat lacrimile). Mai spuneți odată, tovarășe! (Își despachetează și cealaltă ureche).

— Am înțeles! Vin numaidecît.

Închide. Zboară spre ușă... Taci că și-a adus aminte și de mine.

— Tovarășe! — strigă. M-au avansat, tovarășe! Am primit o jumătate de normă și pe Marte. Mă duc să iau în primire.

La difuzor, ora exactă: VOCEA CRAINICULUI:... La al cincilea semnal va fi anul una mie nouă sute șazececi și trei și un minut.

SILVIU GEORGESCU

CERULUI, DIN PARTEA NOASTRĂ

ȘTEFAN IUREȘ

Pentru razele lui,
pentru bunele ploi,
pentru ninsoare
și pentru vînt,
ce-i dăm noi cerului
în schimb?

Zilnic trimitem coloane de fum,
negre ceși
din imensele noastre
pipe de fier.
„Na! Toarce-le-n fire albastre!“
Oricum,
nu-s podoabe de preț
pentru cer.

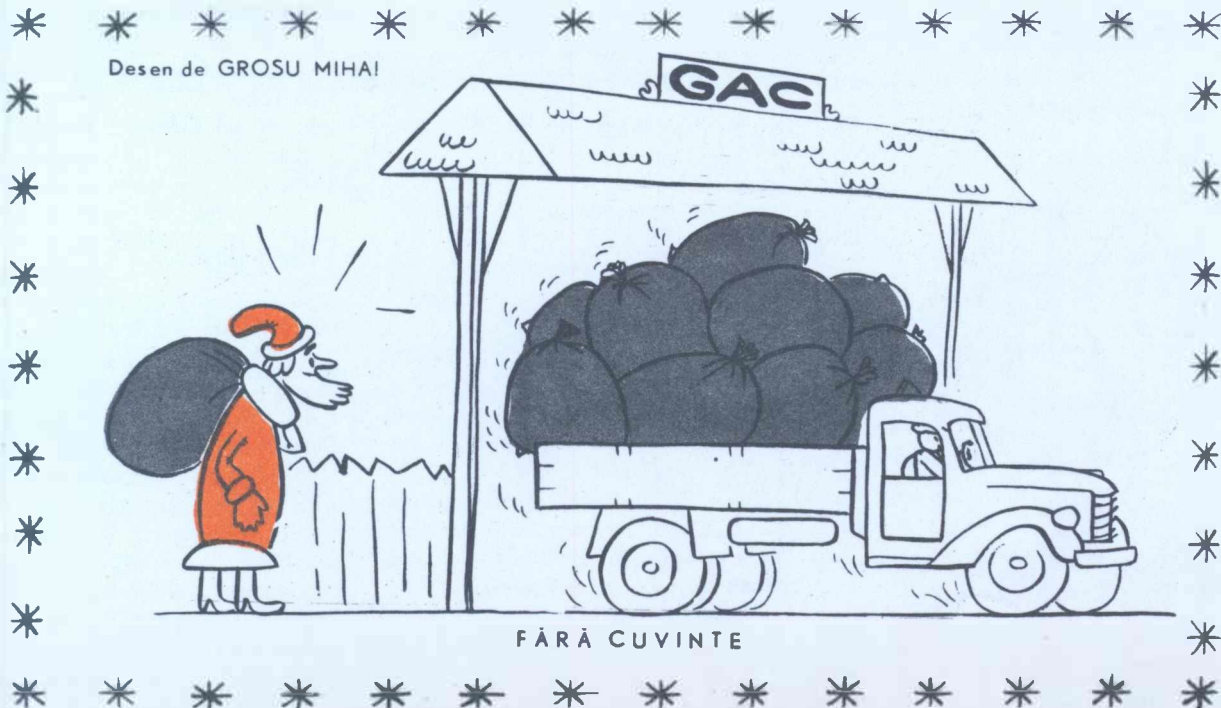
Gestul contează, da, gestul.
Fără stele.
Cerul, modestul,
le ia,
mulțumește.

Dar la mari sărbători
mai lansăm din coloane
porumbei căldători
și ciorchini de baloane
și pașnice
salve de tun
pe urma de azur a rîndunicii
și un dar
dintre toate mai rar
gigantice
cozi de păun:
artificii.

Cerul, copil uluit,
fermecat,
deschide ochi mari,
de stea
printre nori,
și rămîne așa
fericit,
încărcat de cadouri,
să viseze
la nemaipomenitele sfîrleze
de pe pămînt
(adică din rai)
încununînd
încă o dată venirea lui Mai
și a lui August, Octombrie,
Decembrie,

ferie plină
de călușei,
dansatoare sclnței
lei paralei,
tiribombe,
lumină...

FĂRĂ CUVINTE

— Am sosit tocmai bine — la aniversarel

Desen de VLAD CRIVĂȚ și RADU YELUDA

SORCOVA CALITĂȚII

Sorcova,
Vesela,
Cu scăieși și cu urzici
Pentru cei urași aici:
Să trăiești,
Să înfloriți,
Ca și florile subtile
De pe unele textile
Colorate-n stil integru
Verde-nchis, maron și negru.
Floricele de spanac
Pe mătase și bumbac;
Ca un măr,
Ca un păr,
Ca un păr ce-i pieptănat
Cu un piepten' fabricat
Pieptene din galalit
Dai odată... și-ai chelit!
(N-ai ce-i face, le-a mers vestea
Că mai sint și din acestea)
Să trăiești
Și tari să fieți,
Tare ca fierul,
Iute ca oțelul
Ca o jucărie, tată,
De atia mecanizată,
Cum o scapi, cum s-a turtit...
Cum o-nvârți, cum n-a pornit...
(Nu fac toate chiar așa
Dar mai vezi pe undeva),
Să trăiești,
Mereu să fieți
Iute ca săgeata,
Tare ca piatra,
Piatră tare cum văd eu
Că se pune la bombă
La unii pantofi din piele
De arde la degețele,
Piele bună, piele tare,
Care dă la fiecare
Bucurie și călduri
Și săgeți la bătători.
Bucurie, bucurii
Hai să le urăm copii:
Așa bucurie
Doar la ei să fie
La cei care s-au ghicit.
Să devină în sfârșit,
Mai atenți la toate,
Să dea calitate
Cum dă fiecare,
Fie mic sau mare
Că-i păcat de bani...
La anul și la mulți ani!

ALEX. LĂPUȘNEANU

ALTE NIȘTE VERSURI...

C A M A R C E L B R E S L A Ș U

Astăzi în poiană —
din cit e țara-n lung și-n lat —
au plecat

și s-au adunat
la sfat

animalele cu blană,
să vadă ce-i de făcut
dintru început

breslaș
cu acest temut

poznaș,
urmaș

în același scop
al lui Esop,
Krilov, La Fontaine
și altor confrăți în gen.

Vulpea încrunțată,
supărată,
infuriată,
revoltată
ca niciodată, a luat cuvîntul:

„Dacă faci recensămîntul,
de cînd e lumea și pămîntul
nu s-a pomenit,
nu s-a dovedit
un mai înrăit

cumplit,
nărăvit

dușman avan
ca acest năzdrăvan
Marcel,

model
de răutate:

n-am dreptate?
Pînă la el
noi toți
am personificat
pe hoți,
pe necumpătat,
pe netoți,
pe bogat,
pe zbirul puternic
nemernic
ce omora,

pe vistiernic
care fura
etcaetera, etcaetera...
era altceva!

Dar el întrece
astăzi măsura;
cu singe rece
pune în gura
noastră slogane
ale imperialiștilor,
capitaliștilor,

bombiștilor
și altor „ejusdem farinae“.

Păi e bine?
Păi se poate
răbda așa ceva?
Ce socoate?
Eu nu mai pot
răbda
și pun la vot
ca

să luăm măsuri
impotriva acestei figuri

cu sprincene arătoase,
groase,

stufoase,
umbroase“.

Aplauzele furtunoase
ce s-au pornit
n-au conținut
vreme multă.

„Asemenea insultă
trebuie sancționată.
Să pornim de îndată
fără adăstare

cu mic
cu mare
acasă la inamic,
să nu-i spunem nimic,
dar să pîndim clipa
cînd o dormi
și
să-i furăm pipa.
Să vedem: mai scrie?...
Ei, drăcie!“

FLORIN IORDĂCHESCU

Copilarii...

Autorul a intrat radios în secretariatul literar și a aruncat mantaua de ploaie în cuier, a tras febril fermoarul mapei galbene și a adus, la lumina becurilor fluorescente, piesa, care se afla într-un dosar cu șnur.

Degetele nervoase și lungi ale autorului frământau nodul ca să-l desfacă. E un autor cunoscut. Cu succese. Ușoare, e adevărat, dar succese. Cei cinci referenți și secretari literari ai teatrului îl priveau tăcuți, cu ochii mari de așteptare și sprincenele circumflexe de interes. Fiecare stătea la o masă și pe fiecare masă erau câteva foi de hîrtie. Iar lângă foile de hîrtie ale fiecăruia se odihnea câte un creion cu pastă — roșu, verde, negru, roz și pembé. Și lângă fiecare creion adăsta cu calm, dar tresărind de nerăbdare, cite o mină dreaptă: o minuță durdulie cu trei inele, o mină uscată, păroasă, alta cu nervuri fine de alabastru sub marmura albă a pielii...

Autorul tuși delicat și începu agale, cu glas cîntat: „Titlul: „Maxilarul din fereastră” sau „Unde au plecat gîndurile în timpul somnului”, comedie frenetică, bazată pe perspicacitate și împărțită în unsprezece tronsoane inegale.»

Minuța durdulie se agită, înșfăcă picusul și scris repede, mărunț: „stil elegant — ca dînsul”, apoi se așază binișor pe masă, ca un pescăruș obosit pe luciul apei.

„Distribuția: Omul pleșuv, Femeia cu chip de capră, Copilul — clopoțel, Trei feți frumoși bronzați cu ultra-violete artificiale...”

„Complică inutil, se gîndi secretarul literar. O să-i explic cu tact că ar trebui să se exprime direct: omul, femeia, copilul — trebuie demonstrat în acțiune că unul e clopoțel, alta pleșuvă”.

Dar nu scrisese nimic ca să nu lase impresia că nu ascultă atent.

„Acțiunea se desfășoară timp de 25 de minute în trei ceasuri diferite, în următoarele medii: Atelierul de botnițe pentru mopsi din Intrarea Cenușeresei 4, Purgatoriul lui Dante, Cetatea de Scaun a lui Constantin Șerban Basarab Vodă Cîrnul, Partea stîngă a cursului Ialomiței, Ultima treaptă a unei rachete cosmice și casa de bilete a teatrului unde se reprezintă piesa.»

Creionul roz se ridică brusc la verticală dar recăzu tot atît de brusc și se auzi numai vocea suavă a referenței întrebînd cu sinceră neștiință:

— Nu vă supărați, toate se petrec în actualitate, nu-i așa?

— Oarecum, surise dulce autorul, deși totul e punctul de vedere. În definitiv, temporalitatea piesei o determină ideile conținute. Nu sinteți de aceeași părere?

— Desigur — se înroși referența micuță cu părul cănit, desigur. Mă scuzați. Mă interesa grozav să știu dinainte.

„Nu e prea serioasă” — notă secretarul literar. „De văzut atent” și trase o linie dedesubt. Al doilea secretar literar făcea cercuri albastre cu cite un punct în mijloc și scria mereu pe lângă ele litera n.

— «Intru în dialog! — vesti autorul, cu o ușoară solemnitate:

„Femeia: Mă simt absurdă. Dacă nu luăm atitudine, toți asistenții profesorului vor fi prăjiți cu ceapă.

Bărbatul: Trei oameni se apleacă în același timp să găsească un obiect scăpat pe jos, își ciocnesc capetele, văd stele verzi și pierd definitiv obiectul...”

Femeia: Te prefaci că nu te interesează ce spun. Te prefaci doar. Doar te prefaci!”

Creionul pembé deveni atît de agitat încît aproape că rupse hîrtia: „dialogurile n-au legătură între ele. Oare personajele nu-și vorbesc unul altuia? Să se adreseze frumos, corect, unul altuia...”

„Femeia: Ți-aduci aminte cînd ne-am îmbrățișat prima oară?”

Bărbatul: Da. Eram ca două rude bolnave de gripă în poarta dispensarului. (se aude un clopoțel; întuneric; în aceeași clipă sintem proiectați în Evul Mediu, în timpul epidemiei de ciumă de la Florența. Clopoțelul care a sunat e atîrnat de gîtul călugărului însărcinat să culegă cadavre. Muzica e anxioasă, sacadată...”

„Pînă acum n-a fost vorba de muzică — notă caligrafică a doua referență. Dar îmi place. Și-și lăsă bustul greu pe masă, clătînd pentru o clipă echilibrul ferm al obiectului. Nu știu clar dacă trebuie muzică”.

Autorul sări apoi, într-adevăr, în Purgatoriu și pe urmă le citi explicativ artificii prin care ajungea în Moldova veacului XVII: „un om în armură bate la ușa de lemn a unei case; se scutură de ploaie ca un prepelnicar ieșit din gîrlă și furios că nu i se deschide își sfarmă halebarda în dinți, punînd resturile în trei buzunare diferite”.

„Înțeleg greu — se vîită picusul negru — nu pricep cum umbla la buzunare dacă avea armură. Dar o să-mi fie rușine să întreb. De citit eventual ce se purta în Evul Mediu sub armură”. A treia referență rise odată, scurt, ca un sughit, și duse sfioasă mina la gură. „E nostim” zise — și-și infundă fața în batistă.

„Slab pregătită — notă secretarul cu litere apăsate — crede că tot ce zboară se mîncă. Dacă i-a venit să ridă, piesa e bună. Eh!” și se gîndi mult dacă să mai pună un semn de exclamare. Însă nu-l puse.

Autorul citea mai departe, neltulburat:

„Copilul unu: Eu am ținut multă vreme un ciine dirijabil condus cu sîrmă fixă.

Copilul doi: E adevărat că halva e un lut dulce?”

„Bună” — scrisese iute picusul roz și sublinie.

Mina păroasă apucă ferm creionul și nu se mai opri din scris decît după douăzeci de minute.

„Copilul trei: Nu știu; mie, mama îmi dă de două ori pe săptămînă salată orizontală”.

— „Orientală!” — exclamă referența cea neagră.

„Orizontală!” — apăsă autorul, ridicînd ochii perplex. Micuța se roși și fu gata să alunece sub masă.

— „Iertare. Credeam că e eroare de lectură”.

— „Ar fi trebuit să deschidem fereastră” — își aminti secretarul literar. Apoi se gîndi că puteau să răcească și se pierdu în reverii cu privire la soția lui, care se găsea acum în sudul Bulgariei.

Autorul isprăvi piesa după trei ore. Discutară alte trei. Fiecare secretar literar avea cite o obiecție, fiecare referență voia să se

adauge ceva. Dar, firește, toate și toți se refereau la amănunte. Numai al doilea secretar literar mușca nervos creionul și întreba din cînd în cînd: „Dar la ce servește lucrarea?” tiștuit însă de ceilalți și pus la punct subțire, cu ironie flegmatică, de autor. Totuși, nu se lăsa și revenea mereu de parcă ar fi fost o minge de cauciuc izbită într-un perete.

Cîteva zile mai tirziu se întruni Consiliul artistic, discută îndelung piesa și ajunse în unanimitate la concluzia că lucrarea, deși scrisă de un om de spirit, e absurdă și atemporală. Și o respinse.

Directorul încheie sever: recomandă secretarului literar să țină o ședință cu întreg secretariatul și să prelucreze hotărîrea consiliului.

— Cum ați putut fi atît de miopi? — Nu știu, tovarășe director — se scuza secretarul — ne-a luat ochii, naiba știe ce-am avut.

Imediat după ședința secretariatului, am nimerit eu cu textul meu la teatru. Îl aduceam proaspăt într-un dosar bleu cu șnur.

Secretarul mi l-a luat crunt din mină:

— Nu citești dumneata, eu citesc. Răspunsul, miine, în scris.

... Acum studiez cele 187 de observații generale și de amănunt îndreptate spre îmbunătățirea piesei, care mi-au fost trimise prin poștă odată cu textul.

Le studiez cu atenție și nu pot să-mi vin în fire; pentru că, de fapt, dusesem, ca o propunere pentru viitorul repertoriu, o nouă traducere a piesei lui Prosper Merimée: „Spaniolii în Danemarca”. Dar dactilografa zăpăcise pagina întia cu numele autorului.

— Toată lumea la masă! Pînă începem noi, apare și Geörgicăl

Desen de MATTY

a urma urmei, o să mă întreb, ce mare lucru poate fi o broșă! O bucată de metal lucitor închipuind o floare, un trifoi cu patru foi, o căpsună sau două cireșe, un ciorchine de struguri sau altele de felul acestora. Prevăzută cu un ac, broșa se pune la guler (bagă de seamă, depinde, cum mai depinde de guler!) într-o

parte, mai sus sau mai jos, în stînga, în dreapta sau la mijloc. Pe scurt, broșa e o podoabă. O nimica, nu prea scumpă. Cîte minuni nu poate săvîrși însă o nimica de podoabă din metal lucitor, cînd încapă în mîini pricepute de femeie!

Să zicem că o vezi gata îmbrăcată să ieși unde. Gata îmbrăcată, e un fel de-a vorbi. În realitate eu întrebunțez în asemenea ocazii o metodă din arsenalul sportivului. Dau handicap. O jumătate de oră. De pildă: filmul începe la 9. Cîmunic nevestei 8,30. Rămîn șanse să văd în asemenea condiții jumătate din jurnal, sau, la teatru, să nimeresc în sală în clipa cînd se sting luminile și se ridică încet, cortina.

Zic, e gata pentru a ieși. Lipsește ceva, nu-mi dau seama ce. Nervoasă, scotocește în geantă, e exagerată. În fine a descoperit acel minuscul obiect de metal lucitor și acum i se caută locul cel mai potrivit.

Schimbarea e uluitoare. Nevastă-mea e alta. Transformarea e de domeniul inefabilului. Surîsul... altul, strălucirea obrazilor alta, capătă alt preț reflexul privirii. Eu stau uimit, mă bucur și sînt gata să-i iert totul pentru acest miracol de neînțeles și să-mi liniștesc conștiința cu gîndul că e bine chiar dacă n-osă mai prindem jurnalul. Jurnale mai apuc eu să văd, dar minuni de felul acesta, ceva mai rar. Și această metamorfoză nu rochiei, nu pieptănăturii, nu altor amănunte vestimentare li se datorește, ci acelui neînsemnat, neglijabil fragment miniatural de natură, închipuit din metal lucitor: unui trifoi cu patru foi, unei floricele, unei perechi de cireșe pe care, cînd eram copii, le atîrnăm după ureche.

Și cînd stai să te gîndești, o broșă e și ceva ieftin. Iată pentru ce deunăzi, după ce mi-am bătut capul, de dimineață pînă seara, ce anume să-i cumpăr de ziua ei, am exclamat ușurat cînd mi-am adus aminte că-și rupsese acul unei broșe. Nenorocirea se întîmplase în timpul unui spectacol. La ieșire, în șmbulzeală, se pierduse. Dacă prezența unei broșe face minuni, lipsa ei nu se poate spune că nu face. Odată cu broșa pierise și buna dispoziție a nevestei mele.

— Broșă te faci, Ioane! mi-am spus. Altfel n-ai ce căuta acasă. Și-am cumpărat una după ce am zăbovit mai mult decît aș fi crezut. Un adevărat chin. Am consultat-o pe vinzătoare. O fată extrem de amabilă. Conversația s-a desfășurat cam așa:

— Aș dori să fac unei persoane o surpriză.

— Ce anume doriți? Inel, brățară, cercei, perle, în cite rînduri?

— Nu, nu. O broșă, dar vă rog ceva bun, ce se poartă azi...

— Un model simplu, bineînțeles, zice, după ce mă examinează atentă.

— Da, da, mă grăbesc eu, simplitatea însemnează gust, eleganță...

— Vă pricepeți, zîmbi vinzătoarea.

— Hm!

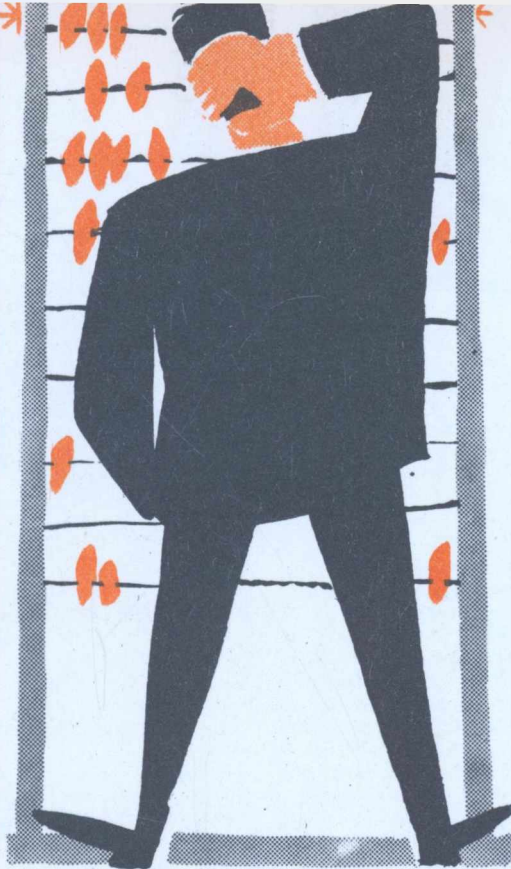
— Vîrsta? Tenul? Culoarea părului? Coafura? Persoana plină, zveltă, slabă, înaltă, mică? Ochii?

— Tinără, răspund eu precipitat. Brunetă, coafura nu știu, cam... așa, o... încurcătură, fața albă, ochii verzi, iar restul nici-nici, așa cum trebuie.

— Da, da, dădu din cap aprobîndu-mă fata.

Mă pomenii în fața unui dreptunghiu de catifea pe care străluciau zeci de fluturări, frunzulițe, bobite, mămăruțe, cireșe...

— Rochia? Tăietura corsajului, gulerul, eventual, simplu, guler șal?

CÎT COSTĂ O BROȘĂ

de ȘTEFAN LUCA

— Șal, bineînțeles, rostesc timid, încercînd să opresc cascada de întrebări ce mă copleșea.

— Talia, bustul, mineca întregă, trei-sferturi?

— Întregi toate, bolborosii eu, speriat de-a binelea, neputînd accepta fracții în ceea ce o privește pe nevastă-mea.

Fata o fi priceput sau nu cam ce se petrece cu mine, nu știu, dar la un moment dat m-a sfătuit.

— Gîndiți-vă la ce rochie anume o s-o pună.

— A, da imi revenii eu. Neagră, potrivită, pe talie, cu mîneci pînă mai jos de cot.

— La rochie neagră, în cazul acesta luați asta.

Și-am luat-o întocmai pe aceea.

Pe drum, spre casă, mă condamnam. Să n-am eu habar de cum se îmbracă nevastă-mea! Curată rușine! Să nu-mi aduc aminte ce guler poartă, dacă are sau n-are șal! Vezi, trăim ani de-a rîndul cu cineva și nici nu-l cunoaștem.

Acasă, mărturisesc că nevastă-mea la început s-a bucurat, m-a sărutat ca-n vremuri de pace și am adormit cu cugetul împăcat.

Încolo nimic. A doua zi: tăcere. Cînd nevasta ciripește nu-i rău. Cînd ciripește prea mult încă nu-i prea rău. Cînd tace însă... Nu știam ce să fac...

Nevastă-mea are un obicei binecuvîntat. Nu cere niciodată. Doar mă informează.

Seara, la 7,30, înainte de-a pleca la teatru:

— De ce nu pui rochia neagră? o întreb.

— Nu se mai poartă, mă informează ea.

— Negru? Săptămîna trecută am văzut...

— O, da, tu, specialistule! Dar la modele te-ai uitat?

Am tăcut. Nu m-am uitat la modele. În pauza actului II.

— Știi, la broșa aia, a ta...

Prin urmare n-o considera ca pe-un lucru ce-i aparținea. Cunoșteam proce-

deul. (Cînd cumpăram ceva și nu-i plăcea acel ceva era „al meu“).

— Ce-i cu ea?

— Se potrivește o bluză albă, cu guler șal.

— Ai una!

— Tu n-ai observat nasturii?

Nu, nu-i observasem. Am înțeles însă că-i nevoie de-o altă bluză albă.

— Păi, dragă Vioreca, cine te oprește să-ți faci una?

În pauza actului următor mi-a mărturisit:

— Broșa ta e foarte drăguță.

Cînd mă întorc luni o găsesc pe nevastă-mea acasă într-un colocviu animat cu o vecină.

— Îi place și ei bluza, mult. Dar e de părere că ar merge mult mai bine la o fustă gri.

— Tu ai una gri, zic eu.

— Gri-petrol?

— Așa-i, nu-i petrol, rostesc docil.

Pe vecină am zărit-o o clipă în nuanța țiteiului.

— Păi, cine te oprește, dragă, să-ți cumperi de-o fustă? Mare lucru un metru de stofă!

Sîmbătă, nevastă-mea, în fața oglinzii, își încerca fusta și bluza. Mărturisesc că-mi plăceau, nenorocitului de mine.

Cînd să intru în odaia mea, mă-mpiedic de-un pantof. Dau să-l așez la loc. Observ că sînt expuși ca la o expoziție, toți pantofii jumătății mele.

— Păcat, aud eu.

— De ce păcat?

— N-am pantofi. Nici o pereche nu se asortează. Gri petrol și... tu nu te gîndești la asta...

Mă gîndesc: bluza atît, fusta atît, plus pantofii: După pantofi au urmat, la rînd: o altă pălărie, o nouă ședință la coafor, a fost schimbată fără milă poșeta, au fost încercate trei perechi de ciorapișis-a cumpărat pe loc a patra. Broșa a rămas însă în continuare tot în nomenclatura obiectelor mele personale. Între timp fustele strîmte au cedat pasul fustelor plisate, ori mai știu eu, în orice caz era vorba de cute și felul cum cad ele și unde să fie strategic plasate (în față, în spate, la șold etc.).

Am început să pătrund într-un domeniu condamnat de neglijat. M-am familiarizat cu o seamă de termeni ca: pensă, pliuri, baretă!

În sfîrșit, după vreo lună, tot într-o pauză, steaua mea cea bună ne-aduce în față salvarea:

— Vezi, imi șopti nevasta, lovindu-mă cu cotul, arătîndu-mi o femeie. O broșă ca a ta.

— Exact.

— La așa rochie aș purta-o și eu.

Era o rochie neagră, de mătase, iar femeia care o purta aducea la înfățișare cu nevastă-mea.

— Ne găsîm, prin urmare, i-am spus, pe-aceeași stîncă de unde am pornit.

— Nu glumi. Vezi talia, corsajul, largă jos.

N-am mai glumit.

Și din nou s-a petrecut o metamorfoză, începînd de la tocul pantofilor pînă la ultimul cîrlionț.

Acum e în ordine, mi-am spus. Făcînd un bilanț, broșa nici nu „costase așa mult“. Dar pentru bucuria de-a asista la acea clipă de inefabilă schimbare, cînd ochii strălucesc altfel, reflexele verdelui intens îngînîndu-se cu irizări aurii, cu tenul dintr-odată luminat, cînd surîsul ei mă întoarce înapoi la stadiul de logodnic nerăbdător, merită să faci orice. Mă simt și eu mai tînăr, imi îndrept cravata, zîmbesc, zîmbesc...

Nevasta, în negru, cu părul strîns, mă ia de braț cînd ne întoarcem acasă. Pare preocupată:

— Sînt nenorocită, zice.

— De ce dragă? o întreb.

— Nu se mai poartă broșă ca a mea...

Era de-acum „a ei“. Și nu se mai poartă. Prin urmare vom cumpăra alta. Cît costă? Acolo, mai nimic. Un fragment de natură miniatural, două cireșe. Merit să mi se atirne, ca în copilărie, de urechi. Voi rămîne mereu un nepriceput.

UNUI BIROCRAT

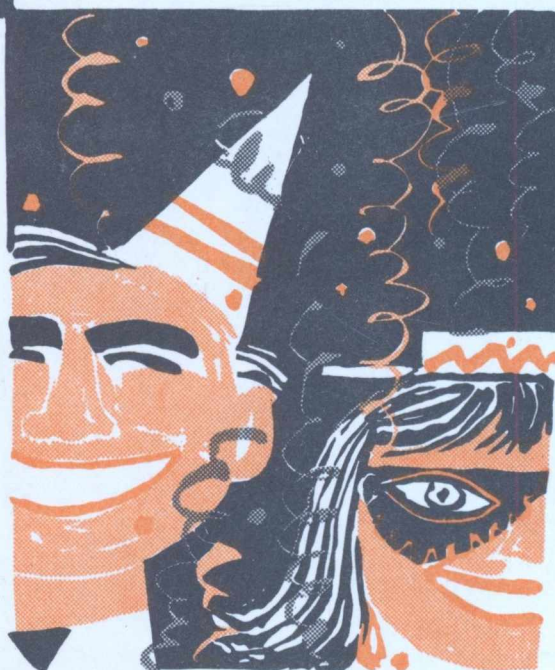
Se-ndreaptă calm spre masa mare
Și fața-i prinde să zîmbească
El vrea plăcinta s-o găsească
În cît mai multe exemplare!

UNUI SCRITOR

În plăcinta ta cea mică,
Brînză nu prea ai avut,
Ca-n poemul tău, adică:
Formă, fără conținut.

UNUI CÎNTĂREȚ CARE A ABUZAT DE BĂUTURĂ

Vocea-i caldă de mătase
El nu poate să-nțealegă
Cum făcuse de-o stricase
Cînd băuse să și-o dregă...

UNUI STUDENT:

Spune glume un sprințar
Și rid toți cu-nsuflețire...
Numai el, ciudat din fire,
Tace! Ca la seminar...

UNOR MULGĂTORI FRUNTAȘI

Pentru mîndrele lor fapte
Aș dori cu ei să-nchin
Astăzi un pahar cu vin,
Mîine un pahar cu lapte!

UNOR ȘOFERI CHEFLII

În noaptea asta, dragii mei,
Cînd se-noiește calendarul,
Se cade orișicît să bei,
Dar să ciocnești numai... paharul.

UNUI MEDIC:

Să-i urăm găsim cu cale.
Fericire, sănătate,
Cu rețete minunate,
Nicidecum cu... ale sale.

UNUI INVITAT

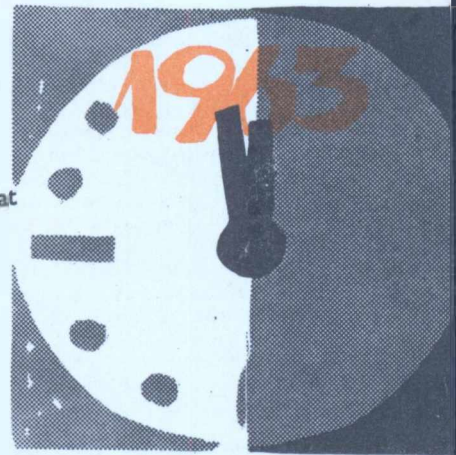
Nu te-nfrupți, ca fiecare
Și-nțeleg care-i pricina:
Cum să-ți ardă de mîncare,
Cînd din ochi... mîninci vecina?

RĂVAȘ UNUI VÎNĂTOR:

Comeseni îi oferă
Tort, saleuri și cafele...
Dumnealui, însă, preferă
Să mînince... minciunele.

UNEI CERTĂREȚE:

Cu paharul ridicat
Și rotind a ei privire
„La mulți ani” ea ne-a urat
Ca să albă o...„clocnire”!

UNUI BULEVARDIER

De Anul Nou, cînd a rămas
Pe stradă, singur, sub un ceas,
A motivat, plin de temei:
„Mă întilnesc cu... 63!”

UNUI MOTOCICLIST CU BOALA VITEZEI

„Mulți ani amice” — i-am urat
Dar el era grăbit de ducă
Și-un comesean a observat:
— Crezi dumneata... că-l mai apucă?!

UNUI DELAPIDATOR

Eu nu-ți urez „mulți ani” amice,
Fiind convins că-i mai normal
Urarea de mai sus, să-ți pice
Pe linie de... tribunal!

RĂVAȘ UNUI PESCAR:

Peștele cînd se servește,
Foarte lacom se repede...
Tainic, un vecin șoptește:

UNEI SOȚII CICĂLITOARE, DE REVELION:

Cum de toate ea-ntreba,
Nu mai știu, vă spun cinstit,
Cine, zău, m-a amețit:
Vinul sau...nevastă-mea?!?

Textul „Răvașelor”:
A. Codreanu, C. Mircea,
Sig. Horoveanu, Florin
Caragea, Dorel Schor,
Gabriel Teodorescu.

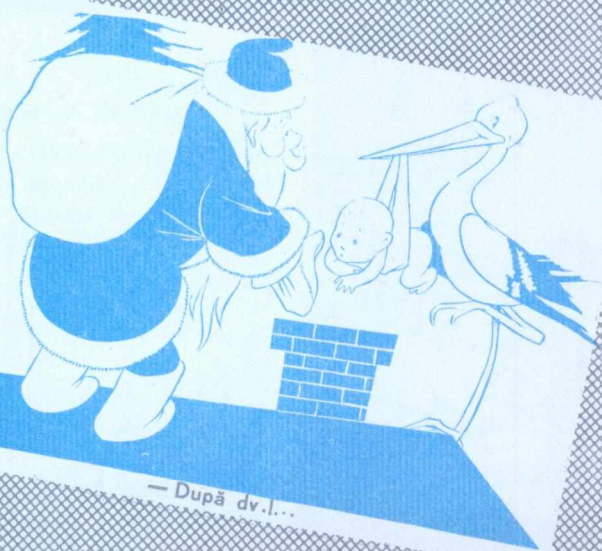
ȘEDINȚOMANUL: – Doriți să luăm o pauză pentru sărbătorirea revelionului?

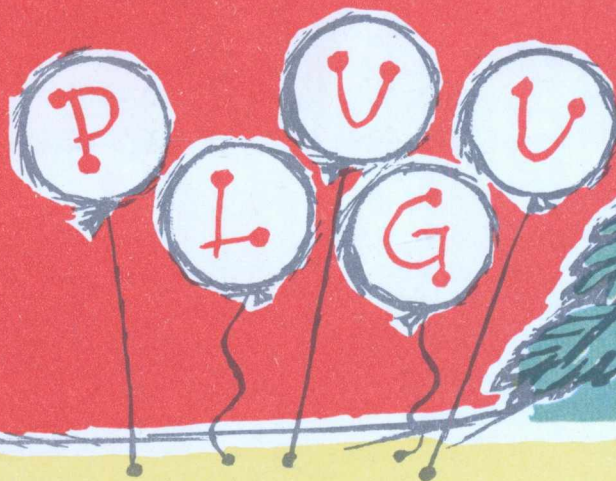
– Alo, Costică? Nu ne așteptați cu masa Cum? Să ne grăbim??? Păi... ne-am grăbit...

SERVILUL: – Ooolll Ce brad frumos!!!

– După dv. l...

Aho, aho, copii și frați,
Abonați, neabonați
La revista de umor
Și-anual... la plugușor,
Am venit din patru zări
Cu desaga de urări.
Dar de-am sta la fiecare
Să facem cite-o urare,
Plugușorul l-am sfârși
Toamna anul... 2000.
Numai din acest motiv
Vă urăm în colectiv
Pentru anul '63
Nu din grai, ci din... condei.
Zumzetul de rotativă
Ține loc deopotrivă
De buhai și zurgălăi,
Hăi, hăi, hăi!

Plugușorul nostru care
În „Urzica” azi apare
Va ajunge pină-n seară
În întreaga noastră țară,
Ce sărbătorește-acum
Cincisprezece ani de drum,
Cincisprezece ani de cind
Vezi pe steaguri fluturind
Pină-n zările albastre
Stema biruinței noastre.
Tu, Republică slăvită,
Cu iubire nesfârșită
Inchinăm azi pentru tine
Primele pahare pline
Și-ți dorim recolte dese
De belșug și de succese
Cu voinici ce, zi și noapte,
Visul îl prefac în fapte...
Pe meleagul din Bicăz
Smulge luceferi din talaz,
Ca să prindă țării salbe
De steluțe noi și albe.
În vinjoasa Hunedoară
Minuind oțel și pară,
Feți Frumoși înalță-n cale
O pădure de furnale.
În Moldova cea bătrână
Parcă a trecut o zină
Cu bagheta-i din povești
Și acolo-i azi Onești!
La Lupeni, ortacii-n mină
Scot din bezna ei lumină
Și cind ies din galerie
Fața lor, de bucurie,
Vrea într-adevăr să spună
Că ei au o... mină bună.

Haideți, bravilor flăcăi,
Toți mai sus pe grafic, măi,
Hăi, hăi, hăi!

Hei, și-acum, pe înserate,
Facem un popas prin sate,
Însă nu cu plugușorul,
Ci cu ditamai tractorul
Că și boii de la jug
Au uitat astăzi de plug
Și-au dat locul pe ogoare
Hergheliei de tractoare.
Nesfârșitele tarlale
Ne primesc voioase-n cale
Căci în anul ce-a trecut
Haturile-au dispărut.
Omul-frate, holda-soră
Și-au prins brațele în horă
Și în colectiva noastră
Stă belșugul la fereastră.
Ne întimpină-n ogradă
Vaci cu lapte gras în cadă,
Oii cu lina de zăpadă
Ca mișoara din baladă,
Mere dulci și ionatane
Ca obrajii de codane,
Păsări multe în șiraguri,
Stupii doldora de faguri,
Pinea albă și bălană,
Vinul rubiniu din cană
Ce te umple de căpăi
Ia turnați-ne, flăcăi,
Hăi, hăi, hăi!

Plugușorul să ne poarte
Cu colindul mai departe
Prin orașe, orașele,
Dar... atenție la schele,
Căci în foarte multe locuri
Sînt construcții noi de blocuri.
Uneori, pe cite-o stradă,
Te oprești lingă-o fațadă
Cu balcoane arhipline
Transformate în vitrine
Că te-ntrebi atunci stingher:
– E balcon sau șifonier?
Acest comic peisaj
Are și un avantaj:
Nu-i estetic și nu-i nobil,
Dar e... carte de imobil.
Respectivul locatar
Îl ghicești de pe trotuar.
La balconul de la doi
Șade Nae Tărăboi
Căci pe zid, prins într-un cui,
Flutură halatul lui.

La etajul trei stă Ene
Că vezi două damigene.
Iară la etajul șase
Stă Smaranda I. Tănase.
Uite-un șorț cu picățele
Și-un borcan cu gogonele.
Ia mînați iute-n odăi
Expoziția voastră, măi,
Hăi, hăi, hăi!

Să nu vă opriți din drum,
Hăi la telefoane acum
Că să scoată cartea nouă
Într-o lună, cel mult două,
Întrucît ultima carte
Corespunde doar în parte.
Numărul dat lui Istrate
A fost la Maternitate
Și de-atunci la aparat
El răspunde ne-ncetat
Dacă-i fată sau băiat,
Și de-i bine alăptat.
Abonați și abonate,
Ă urăm, întii de toate,
Dacă-n noul an, cumva,
Un alt număr vi-s-o da,
Să nu fie-n nici un caz
Ala de la... Aragaz.

Caravanele la sate
Pe ecran să nu-ți arate
Iarna, cînd e gerul mare,
Cum fac unii băi de soare,
Și, în schimb, vara să vezi
Cum se pun parazăpezi.
Să nu mai găsești pe lan
Sculțe de acum un an
Risipite-n drum buluc
De vreun S.M.T. uituc.
Mai dorim la toți din plin
Ca să vadă la cămin
O echipă jucăușă
Și... nu lacătu' pe ușă,
Cum pe-locuri mai vedeți,
Hăi, mînați, mînați, băieți!

Omului cam insetat
I dorim neapărat,
Cînd va vizita bufetul
Să se strice robinetul
Ca vreun șmecher ospătar
Să nu-i mai servească iar
Dimbovița... la pahar.
Mai avem aței în torbă
Și despre stațiuni o vorbă.

Cînd în '63, flăcăi,
Veși pleca din nou la băi
Să nu hiriie turbat
Cite-un megafon stricat
Zece ore ne-ncetat
Și să sune-n difuzor
Astfel cîntecul de dor:
„Vino, lele, lingă, soc
Ca să-ți spun că... hîr, hîr, poe!”
Hăi, flăcăilor, mînați
Și din timp să-l reparați.
Ne oprim deopotrivă
Și la o cooperativă.
Unde stofe zac în stivă
Căci un croitor tehui
Are și el stofa lui.
Dar ea nu e de purtat:
Stofa e de... birocrat.
Ca dovadă, te amină
De cinci ori pe săptămînă.
Însă procedeul său
Nu-l găsim atît de rău
Fiindcă astfel stofa ține
Zece ani sau chiar mai bine.
Dacă stă... pe manechine.
Și mai spune pe-ndelete
Celor cu motocicletă:
Hăi, mînați prin Capitală
Cu viteză mai... legală!
Ca să nu venim special
Cu colindul la spital...

Ii trimitem de departe
Un răvaș zeului Marte
Dar cel adresat acum
Este un răvaș... de drum.
Mai urăm în prag de an
Omului — modern Titan —
Să-și inaripeze mersul,
Să străbată Universul,
Sus, pe bolțile senine
Noi „Vostok”-uri să anine,
Mîndre globuri de cristal
Pentru pomul sideral.
Visul lumii împlinindu-l,
Să pornim curînd colindul
Și să ducem prin planete
Plușorul... în rachete.
Să-nsemnăm pe calendar
Primul revelion stelar,
Închinînd o cupă plină
Cu azur și cu lumină
Și să vă urăm, flăcăi,
La mulți ani... lumină măi,
Hăi, hăi hăi!

I. BERG și V. D. POPA

Desen de I. DORU

— Și cu inventarul ăsta ce-ai de gînd să faci? Mi-l lași mie în păstrare?

Desen de GH. CHIRIAC

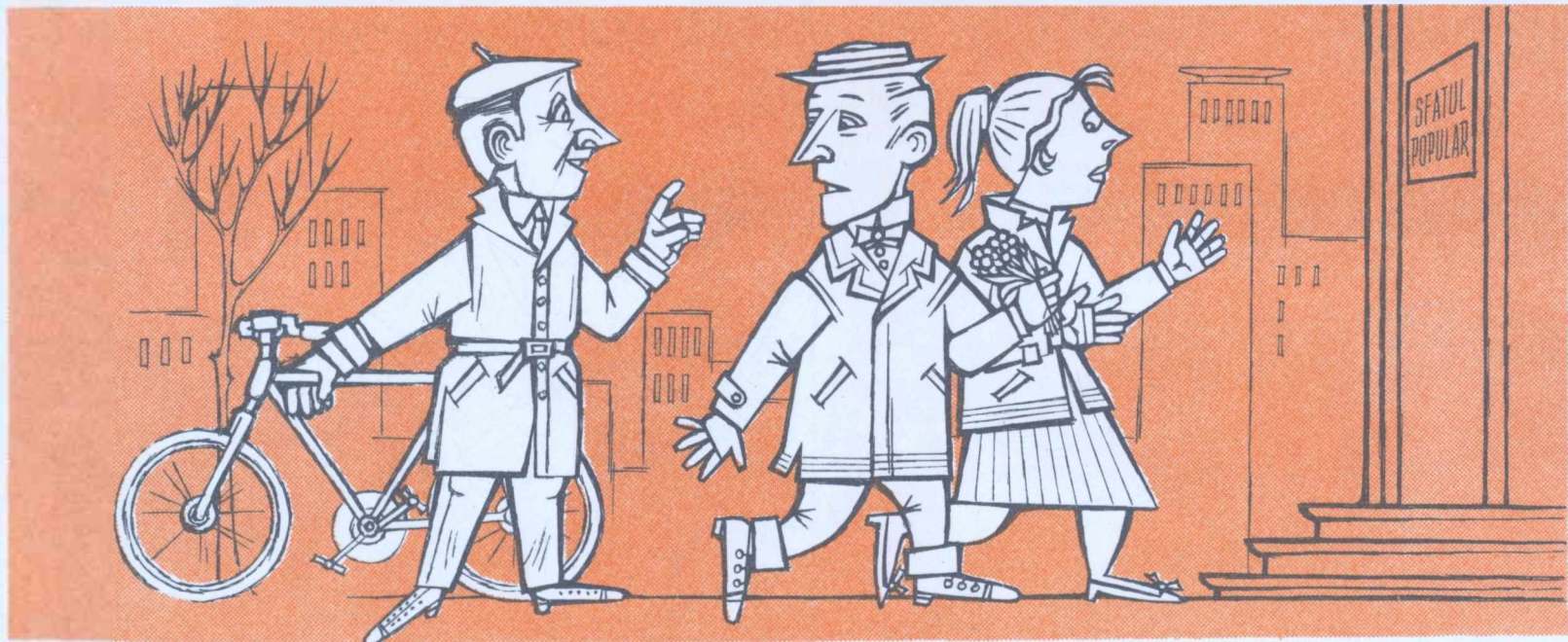

Slalom special după revelion...

Desen de A. ANDRONIC

— Nu ți-e rușine, Nicușor, nu dormi nici la ora asta?!!!

— Ultimul... sfat înainte de Sfatul popular: Graba strică treabal

RĂSPUNDEM CITITORILOR

În această rubrică, răspundem cititorilor.

Dacă vreun cititor ne semnalează vreun fapt, ne întreabă ceva, ne cere vreo lămurire, — noi îi răspundem.

Nu facem ca tovarășul președinte al comitetului sindical de la Întreprinderea forestieră Tarcău. Dumnealui, când primește vreo sesizare din partea „Urzicii”, nu răspunde.

O sesizare a primit-o în iunie 1962. I-am semnalat (cu adresa nr. 5036) că terenul de fotbal al I.F. Tarcău continuă să fie neamenajat și deci nu se poate juca pe el fotbal. La această sesizare, asupra căreia am și revenit de două ori, tovarășul președinte n-a răspuns pînă azi, nici un cuvîntel.

Tot de două ori am revenit

(cu nr. 4343) asupra sesizării noastre nr. 1546, pe care o adresasem încă din februarie 1962, în legătură cu faptul că la clubul întreprinderii nu se poate juca șah, deoarece există mese de șah, dar nu există piese. Nici la aceste două reveniri n-am primit, pînă azi, nici un răspuns.

E clar: tovarășul președinte al comitetului sindical de la I.F. Tarcău nu le înlesnește salarii-ților să practice frumoasele sporturi — fotbalul și șahul — fiindcă dumnealui agreează alt... sport: sportul... tăcerii.

Ar face mai bine dacă ar proceda invers: să-i lase pe salariați să joace fotbal și șah, iar dumnealui — care practică sportul tăcerii, nerăspunzînd sesizărilor „Urzicii” — să se lase de acest... sport.

— Păi bine, Georgică, să pleci tocmai cînd e mai vesel...?

Desen de H. GUTTMAN

Aflind că am treburi la Turda, un tovarăș de compartiment mi-a replicat: „E foarte bine dacă ai treabă la Turda, însă dumneata ar trebui să ai treabă și la Cîmpia Turzii...” „Știi dumneata mai bine decît mine unde am și unde n-am eu treabă?” „Un ziarist adevărat are treabă și la Cîmpia Turzii...”

Spre a-i dovedi calitatea mea de ziarist adevărat, am coborît în gară la Cîmpia Turzii. Un sfert de oră am măsurat cu pași rari gara în reconstrucție, apoi m-am adresat necunoscutului meu amic: „Dacă nu te superi, spune-mi unde am treabă?” „Drept înainte, la stînga, la dreapta, și iar înainte”. „Mulțumesc”.

Și am plecat drept înainte, la stînga, la dreapta și iar înainte, ca să ajung acolo unde un ziarist adevărat are treabă... Pe drum am oprit diverși trecători: „Tovarășe, nu te supăra, eu sînt ziarist, vrei să-mi spui unde am treabă?” Și omul îmi răspundea cu cel mai firesc glas din lume: „Puțin mai sus, spre centru”.

ACI AM TREABĂ!

Am găsit. „Uzinele Industria sîrmei, Cîmpia Turzii”. Necunos-

cutul meu amic nu greșise. Aici voi avea treabă pînă peste cap. Fiindcă de fapt nu e o uzină, e un oraș. Un oraș cu cîteva mii de locuitori. Ca să nu mă rătăcesc, mi-am fixat cîteva puncte de reper, pe care le-am botezat: strada Oțelărilor, colț cu strada Laminoarelor, vizavi de parcul Electrozilor, în prelungirea aleii Arcurilor de pat; Intrarea Cuieilor, cvartalul Frunțașilor vizavi de bulevardul Sîrmei, etc. În acest oraș circulă și trenuri care aduc pasageri dintre cei mai prețioși: fier vechi. Acești pasageri sînt primiți cu deosebită căldură, ajungînd pînă la 1600 de grade. Și eu am fost primit cu căldură. Ca să evit eventualele surprize, le-am pus în vedere că eu sînt mult mai modest decît fierul vechi și că mă declar mulțumit să fiu primit cu o căldură mai scăzută...

OAMENI

L-am rugat pe inginerul David Teodor să mă însoțească prin halele oțelăriei. Bătîndu-mă protector pe umăr m-a asigurat că nu voi înțelege absolut nimic din procesul de producție dacă în

REPORTAJ

prealabil nu voi asimila unele elementare noțiuni. Mi-a explicat astfel că chimia se împarte în două părți: organică și organică. Cea organică se divide în... I-am spus că am venit pentru reportaj, el mi-a răspuns „știu” și mi-a demonstrat că legăturile duble ale carbonului se rup la o anumită temperatură; i-am explicat că am nevoie doar de cîteva date mai pe înțelesul cititorului, el mi-a dat dreptate și m-a liniștit explicîndu-mi că molibdenul, cromul, wolfrumul și nichelul intră în compoziția oțelului în anumite proporții. Entuziastul inginer s-a supărat fiindcă nu scoteam notițe și pe chestia asta a refuzat să-mi mărturisească precum că oțelăria produce peste o sută desortimente de oțel. Abia după ce s-a convins că am notat toate explicațiile, mi-a îngăduit să stau de vorbă cu topitorul frunțaș Chio-

rean Gheorghe. Acesta nu m-a mai băgat în formule; m-a băgat în gospodărie. Mi-a povestit cum își va mobila casa nouă în care se va muta curînd, mi-a povestit că din cei 2000 de lei pe care i-a cîștigat într-o lună, jumătate i-a luat nevasta, iar cealaltă jumătate i-a dat el de bună voie, că „e femeie chibzuită și am încredere în ea”. I-a dat pe toți 2000, mai ales că, precum am înțeles, în luna respectivă cîștigase 2300...

ȘERPII

În școală n-am strălucit niciodată la zoologie. Totuși n-o să-i iert profesorului că vorbindu-ne despre reptile ne-a amintit numai despre șarpele boa, șarpele cu ochelari și șarpele cu clopoței.

După atîția ani, eu, un anonim elev al său, vin să completez nomenclatorul zoologic cu cel mai

Personajii:
Un șef mai mic care vorbește
Un șef mai mare care ascultă
O funcționară care își vede de treabă
Crainicul

ȘEFUL CEL MIC:

... Acesta-i adevăru'-adevărat,
Tovarășă lucrează minunat,
Organizat, operativ, profund...
Nici n-aș putea și nici nu vreau s-ascund
Că ea pe toți ne depășește și
Nu-i numai cu lucrările la zi
Dar știe să prevadă. Ca atare
Le simte și pe cele viitoare,
Așa că-i pregătită-n consecință.
Inteligență, calm, bunăvoință,
Precum și multe alte însușiri
(Premisele unei alese firi)
Nu numai că le are când muncește
Dar pot chiar să v-afirm că-i prisosește.
E printre noi un viu model și-un tonic
Și are-n cap... un creier electronic.
Nu vă spun astea pentru că-i de față
Dar ia priviți-o, de-astăzi dimineață
Nu s-a mișcat de la birou, lucrează
Cu o rapiditate de sfirlează
Îmborderează, calculează, scrie
Și-n nemaipomenita-i energie
Acceptă orice sarcină i-ai da
De parc-ar fi bărbat, pe cinstea mea...

CRAINICUL:

Torentul ăsta de superlative
Și caracterizări laudative
Entuziaste și nestăvilite
Nu sînt cu totul neprecupețite
Fapt ce reiese, cred, neîndoios
Din epilogul redactat mai jos:

ȘEFUL CEL MIC:

Și-acum, fetișo, cred c-ai observat
Că șeful te-a privit, te-a memorat
Și și-a făcut părerea lui intimă
Că ești un element apt pentru primă.
Ai încă totuși multe de-nvățat.
Întii și-ntii: să-nveți neapărat
Că nu se poate veșnic refuza
O invitație la cinema,
Al doilea: Nu cred că-i de rigoare
Să nu ieși niciodată la plimbare;
Al treilea: cînd fac cite-o butadă
Să nu pretinzi c-o știi de la Estradă.
Al patrulea: stimata mea amicică
Să-nveți că toți intimei îmi spun Lică.
Al cincilea și restul pîn'la zece:
Nu-i oportun să fii atît de rece.
Mă rog, acesta-i decalogul meu,
Se poate ține minte, nu e greu!

FUNCȚIONARA:

Tovarășe, am fost numai urechi,
Dar să mă porți prin Testamentul Vechi
Cu decalogul ăsta, nu-i prudent
Întii că-i vechi și-apoi că-i testament.

— Nu-mi place că lucați „mecanic”!

— Îmi place că lucați... mecanic!

Desen de AL. CLENCIU

REȘIRMA

prețios șarpe existent: șarpele incandescent... E drept că șarpele acesta n-o să-ți momească soția cu mere și nici nu i se va strecura în suflet sub formă de pantofi sau poșetă, întrucît e un șarpe de oțel. Oțel incandescent, tras în profiluri diferite dimensionate, în bare, în șirme, un șarpe care se țirle cu viteză de-a lungul halei, mîncînd și scuipînd jăratec... La laminorul de șirmă, dintr-o bară de 1,50 metri, se naște un șarpe lung de 350 metri...

Am calculat că un asemenea șarpe ar putea hrăni cu mere un stoc de aproximativ 1200 de Eve, și că pielea sa ar putea încălța cu escarpeni de reptilă picioarele a opt sute de Eve contemporane... Din păcate, nici „Guban”, nici „Romarta” n-au crescătorie de șerpi laminați...

Asta mi-ar mai trebui...

POFTIM, ALEGE!

Vă interesează cumva ce se fabrică din oțelurile, din barele, din șirmele și din profilurile produse la „Industria șirmei”? Răspunsul e scurt: se fabrică tot ce vreți. Poftim, spuneți ce vreți!... Doriți cumva electrozi pentru sudură? A, sînteți gospodină și n-aveți nevoie de electrozi, întrucît friptura se mîncă și nesudată? Mă rog, atunci expediem electrozii la șantierul naval și dumneavoastră vă oferim cîteva agrafe de păr sau niște arcuri pentru studio. Ori poate doriți cîteva metri de cablu pentru televizor? Nu? Cu antena se ocupă soțul! Atunci vă oferim cîteva kilograme de cuie! N-aveți nevoie? De ce? Aha, stă el oricum pe cuie dacă întirzie acasă!... Așa e... vă servim o porție de șirmă pentru beton precomprimat. A, nu consumați acest produs întrucît soțul are gastrită? Da, într-adevăr la gastrită nu se

recomandă sîrmă pentru beton precomprimat... Preferați poate sîrmă pentru ace de card? Asta vă interesează fiindcă sînt folosite la țesătorii... Vă recomand aceste bare folosite în construcția mașinilor industriale și de transport. Aveți dreptate, pentru dumneavoastră e mai simplu ca pentru transport să folosiți un getax decît o bară. Dar dacă n-ar exista această bară, ați călători pe jos. Am găsit! Primiți vă rog acest bătător de spumă! Nu, bate numai spuma!... Pentru ceea ce ați avea dv. nevoie, vă oferim o bară din oțel special. E mai rezistentă...

Pentru restul sortimentelor, adresați-vă direct uzinei! Noi nu vi le putem înșira. Apărem numai în 16 pagini.

ARTIȘTII

Călăuzele mele, Neameș Mircea și Preja Ioan, m-au invitat seara la un spectacol. Am primit. „Preferăți muzică ușoară?” „Da”. „Ori înclinați spre muzică populară?” „Evident”, „Poate vă atrage fanfara?” „De ce nu?” „Ori un spectacol de teatru?” „Tovarăși dragi, m-ați invitat la un spectacol și observ că-mi oferiți patru”. „Așa

e, avem și lipsuri, fiindcă ar fi trebuit să vă mai invităm și la cercul de balet, și la cercul de pictură”... „Nu vă fie cu supărare, și sîrmă cînd mai aveți timp să produceți?” „Ori preferați un spectacol al celor opt brigăzi de agitație?” „Întrebam de sîrmă”... „După masă avem și meci”... „Frate dragă, și producția...” „De cîrind am fost în turneu la Sovata, în cîrind plecăm la Alba Iulia și Turda”. „Și cu planul de producție?”... „Sau, dacă aveți timp, spre seară repetă corul...” „Dacă principala preocupare este activitatea culturală, nu cumva planul...” „Dacă rămîneți pînă duminică, o să aplaudați echipa de dansuri...” „Eu întrebam de plan...” „Ce-i tot dai zor cu planul, tovarășe? Privește, steagul de frunțas pe ramură!”

Nu greșise necunoscutul meu amic din compartiment. Aici am avut treabă pînă peste cap...

Dar parcă tot cei de aci au mai multă treabă... Și mi se pare c-o fac mai bine decît mine. Fiindcă ei au primit steagul de șase ori și eu îl tot aștept de șase ani...

I. AVIAN

Desen de A. LUCACI

— Ahhhl Clape negre lângă clape albe!

TRĂIASCĂ DEPLASĂRILE

de SADI RUDEANU

Nu știu dacă dialogurile pe care le presupunem că au avut loc între revizorii contabili Plavițiu Mircea și Vasiliu Aurel (din cadrul corpului de control financiar intern al Direcției regionale P.T.T.R. Banat) au avut într-adevăr loc. Din păcate însă, au avut loc cele ce vor reieși din aceste dialoguri. Deci să le facem loc.

Dialogul nr. 1

— Noroc, Mirceo!
— Noroc, Aurele!
— Adică, pardon, tovarășe, nu sint nici un „Aurele” și nu te cunosc!
— Pardon și eu, stimabile! Nu sint nici un „Mirceo” și habar n-am cine ești.
— Nu te-am văzut niciodată și mai ales nu te-am văzut astăzi în oraș!
— Nici eu nu te-am văzut vreodată, nu te-am văzut azi și dacă vrei nu te văd nici mâine!
— Din partea mea, nu te văd nici săptămîna viitoare!
— Atunci e-n regulă! Deci și tu ești plecat în deplasare!
— Da! La o unitate din regiune! Trei zile!
— Și eu la fel! Ai luat banii de deplasare?
— Da. Și tu?
— Și eu!
— Atunci, dacă tot nu ne-am întîlnit, hai la mine să facem o tablă, că eu tot sint plecat în regiune și nu ne deranjează nimeni!

— S-a făcut! Nu ne vedem nici mâine și vii tu la mine, că am un vinișor de regiune, numai un pahar de bei și zici că ești în deplasare!
— Dacă-i de regiune vin, că doar în regiune sint plecat!

Dialogul nr. 2

— Șase-șase! Poartă-n casă...
— Dai tare! Ia să văd și eu! Cinci-cinci! Amîndoi sintem în pasă bună!
— Mă băiatule, deplasările astea fără deplasare îți aduc noroc! Cinci-trei!...

— Auzi, alaltăieri, tocmai cînd făceam formele să iau banii, îmi zice Ionescu: „Mă Mirceo, ce e cu tine și cu Aurel? E iarnă, e frig și voi vă dați peste cap să plecați în cît mai multe deplasări! Cum se explică oare că te omori așa? Patru-doi!

— Și ce i-ai spus? Doi-unu!...
— Ce să-i spun? „Uite că mă omor, e bine?” Totul e să pleci în deplasare cînd e mai greu, nu cînd ai condițiile cele mai bune! Numai așa dovedești că ești un revizor conștient care îi la banul statului!

— Apropo de banii statului! Poate luăm și o primă pe chestia deplasărilor! Atîtea deplasări în toiu iernii, nu? Cred că vor ține seama! Trei-unu!...

— Să știi că dacă nu ne dă primă, fac scandal!...

— Mă, poate n-ar fi bine... Luăm leafă, luăm diurnă, stăm acasă!...

— Ba fac scandal! Că pe urmă abia se întrebă vreunul: „Ce-o

fi cu asta, face atîtea deplasări, nu ia primă și tace...” Și pe urmă, cine stă acasă? Tu poate stai acasă! Eu nu sint zilnic la tine? Deci nu sint acasă! Sint în deplasare!

— Dar săptămîna trecută am venit eu la tine! Așa că...

— Atunci ce tot spui că stăm acasă, cînd sintem mereu pe drumuri? Mai facem o partidă?

— Da! Pe ce?
— Tot pe o diurnă!
— Numai masa sau și pe hotel?
— Hai și pe hotel!

Dialogul nr. 3

— Noroc, Aurele! Ce ne facem că sintem în aer!
— De ce?

— Am terminat subunitățile! Unde ne mai deplasăm? Că eu fără deplasări, mor!

— Fii liniștit! Am prezentat un nou plan de deplasări pentru amîndoi! Uite aici copia: La Moșnița Veche, Ciclova Romînă, Agenția Lugoj 2. Ia uite, 18 unități!...

— Mă băiatule, dar toate astea 18 unități s-au desființat de mult!

— Ei și? Care e deosebirea între niște deplasări pe care nu le faci la unitățile existente și niște deplasări pe care tot nu le faci la unitățile desființate? Ție îți trebuie unitatea sau diurna și transportul?

— Domnule, o apreciere mai justă a problemei nici că se poate! Pe ce jucăm?

— Hai pe transport!...
— Clasa a doua?

— Ei, asta-i! Jucăm pe clasa I! Cum o să plec eu cu a doua? Fac scandal!

— Bine! Și de săptămîna viitoare, cînd începem deplasările la unitățile desființate, jucăm numai pe diurna completă!

— S-a făcut! Eu joc cu albele!...

Pînă la urmă, au jucat amîndoi cu negrele, după cum o arată:

Dialogul nr. 4

— Care va să zică, Aurele, ne-au deplasat de tot!...

— Nu mă așteptam ca de la niște deplasări să ne trezim deplasați din funcție!

— Și uite că deplasarea asta e deplasare veritabilă!

— Și e fără diurnă!...

— Ne-au cerut să dăm și banii înapoi!...

— Și ce frumos era... Nu te-am văzut, nu m-ai văzut! Uite că ne-au văzut!...

— Pe ce jucăm?

— Ce să mai jucăm! Nu vezi că sintem amîndoi marț?

Dialogul nr. 5

a avut loc cu șeful corpului C.F.I., Moldovan Ernest, care a fost schimbat din funcție. Asta pentru ca pe viitor să fie mai atent cînd au loc asemenea „dialoguri” în banii statului.

Revelionul lor

Adenauer

*Un ceas a stat doar de revelion
Și s-a scuzat, făcînd pe obositul,
Deoarece Herr Konrad de la Bonn
Nu are ochi să vadă ... Răsăritul.*

Cei de la Pentagon

*Din plăcinte nu luară
Căci zicala o schimbărdă:
La plăcinte înapoi,
Înainte la război.*

Cei de la Cap Canaveral

*În jurul mesei de revelion
N-au consumat meniu-ul special
Ci se-ndopară cu piramidon,
Avînd dureri de Cap... Canaveral!*

Colonialistul

*N-a vrut să se atingă de plăcintă,
Deși tot timpul a privit-o țintă.
Știa sărmanul că găsește-n ea
Răvașul lui... de drum din Africa.*

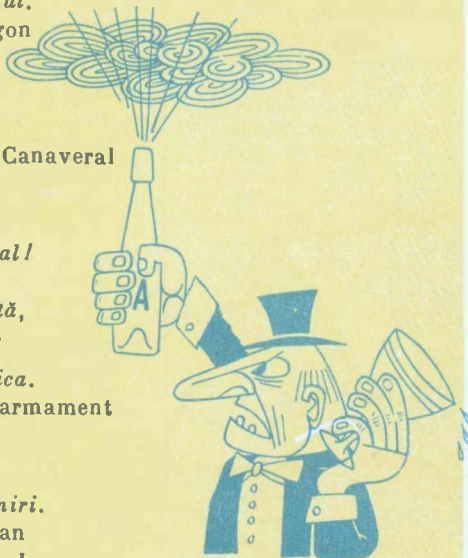
Fabricantul de armament

*La masa așezată-n vila-i mare
Unde au venit atîția musafiri,
El a ciocnit cu fiecare
Că deh, se dă în vînt după-ciocniri.*

Rasistul sudafrican

*N-a părăsit pînd spre zori salonul
Sorbînd apatic halbă după halbă
Pentru că doar așa revelionul
Putea la el să fie-o noapte... albă.*

VICTOR TEODOR

DRAGĂ URZICO

Am cumpărat de la magazinul O.C.L. produse industriale din Tecuci o garnitură mobilă (o „cameră studio“) plătită 718 lei și primind toate piesele, afară de... oglindă. Gestionarul Belciu Ion mi-a spus că voi primi-o peste două-trei zile. Și a trecut de atunci... un an, dar umitul magazin și numitul său gestionar nu mi-au dat nici pînă azi oglinda.

Între timp am aflat că acest gestionar procedează la fel și cu alți cumpărători: le redă toate piesele mobilei, afară de oglindă.

Așa că pînă cînd O.C.L. din Tecuci va lua măsurile necesare, eu cred că, spre a-l recunoaște mai ușor, să-i schimbăm numele acestui gestionar din Belciu Ion în Iuliu Buhogîndă.

Ion Gavrilă
Str. M. Kogălniceanu nr. 9
Tecuci

URZICO,

La secția chirurgicală a Policlinicii orașului Roman lucrează medicul Ionescu Cezar. Acest Cezar se poartă cu unii bolnavi ca un adevărat Brutus. Dacă vrea să te consulte, dacă nu vrea să te consulte, dacă te respectă numărul de ordine, dacă nu te respectă, atunci nu-l respectă... O fi dumnealui chirurg, dar bolnavii care așteaptă în sala nu sînt cloroformizați ca să nu-și dea seama de atitudinile acestui medic. Am această radiografie a purtătorului amintitului medic. Urmează ca tu să intervii la bisturiul tău.

Sînt sigur că e vorba de o fractură, fiindcă așa nu mai poate merge!

Blaga Ioan Roman

URZICUȚO,

Aveam de dat la rindea o cantitate de scînduri. Am intrat la cooperativa „8 Martie“ din Breaza. După executarea lucrărilor, responsabilului unității, Vînicu Rădulescu, i-am plătit 50 de lei și acesta mi-a liberat un bon de... 7 lei, pe numele Quiculeț, deși eu de cînd mă țin minte mă numesc Buna. Mai rămînea să trecă un bon, în loc de scînduri date la rindea, confecționarea unei oiști, pentru ca să nu-mi mai dau seama dacă eu sînt într-adevăr eu, sau dacă nu cumva am intrat la cooperativa eu și am ieșit altul. Întrucît nu știu cum trebuie plătită o asemenea manoperă, mă adresez ție, dragă Urzico. Tu crezi că asemenea obiceiuri trebuie date la rindea?

Bunea Moise Breaza

URZICUȚO DRAGĂ,

Trec prin mari emoții... geografice. În manualul de limba română pentru clasa a IV-a elementară (întocmit de învățătoarea Rodica Sepeșeanu și profesoara Teodora Stănescu) citesc, la pagina 180, următoarele:

„La sud de Constanța, pe malul Mării Negre, se înșiră frumoasele localități balneare: Mamaia, Eforie...“ etc.

Va să zică, Mamaia nu se mai află — cum știam eu — la nord de Constanța. De îndată cu acest manual, se află la sud.

Și mă întreb: care dintre cele două localități s-o fi deplasat față de cealaltă, și cînd... schimb de puncte cardinale?

Ar mai fi însă și o altă supoziție: că nu s-a deplasat nimeni și nimic. Nu s-au deplasat nici localitățile — și nu s-au deplasat nici chiar... autoarele manualului, înălașa față de locul, ca să constate cu ochiul liber, unde și cum se află cele două localități, de vreme ce... busolă (cînd au întocmit manualul) n-au avut.

Ana Constantinescu funcționară
str. Maria Rosetti 86

Scrisoare deschisă

Tovarășei Caracaș Maria, profesoară la Școala nr. 2, Cerna Vodă.

Vă amintiți desigur, tovarășă Caracaș, nu e mult de atunci. Funcționa la Școala nr. 2 din Cerna Vodă, un profesor pe nume Dobrescu. În afara scaunului de profesor, acesta mai ocupa și fotoliul de director. În calitate de profesor, stimabilul Dobrescu îi bătea pe elevi, iar în calitate de director îi snopea. Cu alte cuvinte, cumînd cele două funcții, onorabilul cumula și cele două acțiuni: îi bătea de-i snopea.

Elevului Stoian Decebal, de pildă, i-a strîns unghia de la unul din degetele mîinii, pînă cînd întreaga clasă a putut învăța „pe viu“ circulația singelui. Această lecție de anatomie practică a băgat groaza în elevii leneși, care, lăsînd baltă lecția, au zbughit-o din clasă. Un alt curs de anatomie aplicată s-a desfășurat nu mult după aceea, cînd maestrul Dobrescu a verificat practic rezistența oaselor craniene ale elevilor Tudoran Nicolae și Radu Gheorghe, lovindu-le cap în cap regiunile frontale. Din nefericire, rezultatele științifice nu ne-au parvenit. Simple zvonuri arătau însă că presupunerile teoretice ale maestrului erau confirmate de rezultatele practice obținute: prin trei ciocniri consecutive se realizează cucuie cu diametrul bazal de 10-12 centimetri. E drept că Dobrescu bătea adesea și neștiințific, așa, pe unde apuca, dar, oricît, oameni sîntem, nu-i putem cere chiar unui maestru ca fiecare mișcare a pumnilor săi să fie pusă exclusiv în slujba anatomiei...

Știmată tovarășă Caracaș, noi, cei de la „Urzica“, mai puțin inițiat în acest soi de cercetări, am publicat rezultatele obținute de maestrul bătaș la cursurile de snopeală anatomică!

Citînd articolul, mardeiașul s-a supărat, iar... pe dumneavoastră v-a cuprins o nemărginită indignare!... O sfințită mînie! De ce să se ocupe cu aceste cercetări științifice o revistă de satiră și nu o revistă medicală!... Și sfința dumneavoastră indignare, îmbinată armonios cu și mai sfința furie a Dobrescului, s-a revărsat ca un fluviu, asupra elevilor din clasa a VI-a, a cărei dirigintă ați fost... Potopul indig-

nării, la sugestiile dumneavoastră, a cuprins inimile curate și cotonogite ale copiilor. „Copii! ați exclamat dumneavoastră, cu glasul înecat de mînie, tovarășul Dobrescu bate?“ „Nu bate, au răspuns copiii. Zvîntă!“ „Copii, v-ați re-luat dumneavoastră indignarea, dacă nu bate, așterneți acest adevăr pe hîrtie. Nu-i așa, copii, că tovarășul director e un finger rupt din rai?“ „Din rai, au răspuns copiii, că tot din rai e ruptă și bătaia.“ „Ei, atunci scrieți că tovarășul Dobrescu e director, doar în trecere pe pămînt, că de fapt profesia lui de bază este cea de inger!“

Elevii au scris și dumneavoastră ați dictat... Ba, să nu mințim, n-ați dictat, ați sugerat...

Și, uite așa i-ați confecționat aripioare heruvimului. Citînd scrisoarea sosită la redacție, bocetele pocăinții au prins să ne zguduie și tocmai cînd intenționam să-l trecem pe Dobrescu în rîndul sfinților, Sffntul Dobrescu-pumn de aur, ne-a sosit vestea că, în urma unei anchete, cucernicul reprezentant al lui Dumnezeu pe pămînt. rălăcit la Cerna Vodă nu se știe prin ce manevre ale lui Belzebut, a fost radiat din rîndul sfinților și trecut oficial în rîndul bătașilor...

Ce ne facem, tovarășă profesoară? Cum îl scoatem acum basma curată pe Dobrescu cel fost cuvios? Cum să dovedim că elevii bătuți de el n-au fost... bătuți? Și că inspectorii care l-au găsit vinovat, sînt ei înșiși vinovați fiindcă nu l-au crezut pe cuvînt și au anchetat cazul? Ei? Cum procedăm cu ingerașul dumneavoastră, căruia dacă nu i-ați putut salva funcția, baremi să-i salvăm reputația pătată? Să-l dăm la boiangerie? Și dacă petele nu ies? Poate să mobilizați din nou elevii și la ora de romînă să le cereți să scrie o compunere liberă cu tema „Unde dai și unde crapă!“

În sffrșit, nu ne îndoim că veți găsi dumneavoastră o soluție pedagogică, și numai pedagogică, spre a salva ingerescul suflet al sffntului, restanțier întru sffntele apucături, de pămînteștile preocupări ale noastre. Amin.

— În numele taților și al fiilor (care au reclamat).
„URZICA“

SUB REFLECTOR

Secondându-l pe marele Raikin, rubicondul Mircea Crișan a demonstrat că este un excelent actor.

(Ziarele)

Toți criticii susțin în cor,
Că ești un excelent actor.
O recunoaștem cerș și noi,
Că nu ești unul, ci ești... doi!

Spectacolul „Febre” la Teatrul Național „I. L. Caragiale” este sub nivelul textului.

„Febre” — textul l-am citit
Și m-a „încălzit” lectura;
Pe scenă cind l-am văzut
Mi-a „scăzut” temperatura.

La „Corabia cu un singur pasager” (Teatrul Muncitoresc C.F.R.) nu e prea mare affluentă de public.

Titlul e predestinat.
(Cerut morțiș de autor)
A vrut un „singur pasager”
Și are — un singur... spectator.

Cu „Steaua polară”, Teatrul „C.I. Nottara” obține, în sfârșit, un succes notoriu, cu o piesă originală.

La „Steaua” care-a răsărit
Fu cale-atât de lungă
Că... cinci stagiuni i-au trebuit
Teatrului s-o ajungă!

Piesa Fotbal (Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”) nu e la nivelul cu care ne-a obișnuit acest teatru.

Întrebați pe-un fotbalist:
— Cum e piesa? E drăguță?
Mi-a răspuns ca specialist:
Nu e Fotbal!... E miuță!

Îndrăzneala, piesa debutantului dramaturg Gh. Vlad, e jucată de numeroase teatre și formații de amatori.

Ești jucat pe zeci de scene
Și ți-o spun fără sfială:
Asta nu mai e debut
Ci, curată... „Îndrăzneală”!

S. MASS

Casierita

Avem o casieră, venită de o lună
Puțin cam alintată, da-ncolo fată bună,
Alimentara-i mindră de dinsa, pentru că,
Mai rar, e-o casieră, atât de vrednică.
La toți dă explicații! (Și-o-ntrebă, o grămadă:
E proaspăt? Cît e chilul? Mai este marmeladă?
Amabilă, răspunde la toată lumea, fata,
Și totuși socoteala, instantaneu e gata!
E vrednică, deșteaptă, drăguță, și, în rest,
Imi pare-ncîntătoare din fiecare gest
(Căci la ospățul vieții, ca și la „Periniță”,
Te mulțumești adesea și cu o rămășiță)
În juru-i se-nfiripă ca într-o nălucire
Fragmente de speranțe și-un rest de amintire;
Un rest dintr-o baladă, ce n-a mai fost cîntată,
Un rest din poezia, ce n-a fost spusă toată;
Un rest fugar de zîmbet, cînd banii a-preluat...
Și alte multe resturi ce nu mi le-a mai dat!

VICTOR HILMU

REVELIONUL ȘPERTARULUI SAU PUTEREA OBIȘNUINȚEI

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Iată un mic cadou pentru dumneata!
— Vă rog, nu în public, ne vede cineva!!!

La mulți ani

1963

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII”
BUCUREȘTI

NEW YORK

SĂRACUL... MOȘ

Desen de A. POCH